

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANDELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE



DVADESET I OSMA NEDJELJA KROZ GODINU

KOGA GOD NAĐETE,
POZOVITE NA SVADBU

LISTOPAD

Ned. 15. XXVIII. NEDJELJA KROZ GODINU
Terezija Avilska Tereza, Tekla, Rezika, Valter

Pon. 16. Hedviga, Marija Margareta Alacoque

Uto. 17. **Ignacije Antiohijski**, Vatroslav

Sri. 18. **Luka evanđelist**, Justus, Flavijan, Lukša

Čet. 19. Ivan Brebefske, Pavao od Križa, Izak, Joel

Pet. 20. Kornelije, Adelina, Miroslava

Sub. 21. Uršula, Kajo, Hilarion, Zvezdan

Naslovnica:
 Slika preuzeta s:
<http://kindredmontrose.org>

MEDITACIJA

Svadbena ruho

SLUŽBA RIJEČI

XXVIII. NEDJELJA KROZ GODINU

ČITANJA

Koga god nađete, pozovite na svadbu. 4

HOMILIJA

Narod Božji 8

KATEHEZA

Hvala na pozivu 10

Strah Božji i strah od Boga 14

Mali vjeronaučni leksikon 16

SPOMENDAN

Ivan XXIII: 17

NAŠI POKOJNI 18

mihael

32/2023.

Listić Policijske kapelanije sv. Mihaela Arkandela MUP - sjedište i Ravnateljstvo policije,
 Godište XVII. (2023.), broj 32 (583); dvadeset i osma nedjelja kroz godinu, 8. listopada 2023.

Kontakt:

vlč. **Željko Rakošec**, policijski kapelan, tel.: 22 712, 85 682; e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana, tel.: 22 715, 82 805, e-mail: vbakula@mup.hr

mihael

Svadbeno ruho

Vjernicima je poznata priča o svadbenoj gozbi kraljeva sina i kako je stol Gospodnji otvoren svima.

Kad su svi posjedali, kralj „*uđe pogledati goste, spazi ondje čovjeka koji ne bijaše odjeven u svadbeno ruho. Kaže mu: 'Prijatelju, kako si ovamo ušao bez svadbenoga ruha?'*“

Što to točno znači? Pokušajmo vidjeti što to neki vjernici imaju, a zlima nedostaje, jer to će biti svadbeno ruho.

Može li to biti neki od sakramenata? Teško, jer oni su, kao što znamo, zajednički i dobrima i zlima. Uzmimo za primjer krštenje. Istina je da nitko ne dolazi k Bogu osim po krštenju, ali svaki krštenik ne dolazi k njemu. Ne možemo, dakle, uzeti taj sakrament kao *svadbeno ruho*, jer je to halja koju nose ne samo dobri nego i zli ljudi.

Možda se, dakle, misli na oltar ili barem na ono što od njega primamo. Ali znamo da mnogi koji pristupaju oltaru jedu i piju na vlastitu prokletstvo.

Nadalje, možda je post? I zli mogu postiti. Što je s odlaskom u crkvu? Neki loši ljudi također idu u crkvu.

Što bi onda bilo *svadbeno ruho*? Za odgovor se moramo obratiti Apostolu koji kaže: „*Svrha je te zapovijedi ljubav iz čista srca, dobre savjesti i vjere neprijetvorne.*“ (1 Tim 1,5)

To je vaše svadbeno ruho. To nije bilo kakva ljubav. Čini se da mnogi ljudi loše savjesti vole jedni druge, ali u njima nećete pronaći ljubav koja izvire „*iz čista srca, dobre savjesti i vjere neprijetvorne*“. Samo takva ljubav je svadbeno ruho.

„*Kad bih sve jezike ljudske govorio i anđeoske*“, kaže Apostol, „*a ljubavi ne bih imao, bio bih mjed što ječi ili cimbal što zveči.*“

„*Kad bih imao dar prorokovanja i znao sva otajstva i sve spoznanje; i kad bih imao svu vjeru da bih i gore premještao, a ljubavi ne bih imao - ništa sam!*“ (1 Kor 13,1-2)

Drugim riječima, čak i sa svim tim darovima ništa sam bez Krista. Znači li to da proročanstvo nema nikakvu vrijednost i da je znanje o otajstvima bezvrijedno?

Ne, nisu oni bezvrijedni, ali ja jesam, ako ih posjedujem, ali nemam ljubavi. Može li nedostatak jedne dobre stvari tolikim drugima oduzeti vrijednost? Da, bez ljubavi moje ispovijedanje imena Kristova, čak i prolijevanjem vlastite krvi ili prinošenjem svoga tijela *da se sažeže*, neće mi ništa koristiti, jer to mogu činiti iz želje za slavom. Apostol, također, veli, da se sve to može podnositi radi isprazne predstave bez prave ljubavi prema Bogu. Poslušajte ga: „*I kad bih razdao sav svoj imutak i kad bih predao tijelo svoje da se sažeže, a ljubavi ne bih imao I kad bih razdao sav svoj imutak i kad bih predao tijelo svoje da se sažeže, a ljubavi ne bih imao - ništa mi ne bi koristilo.*“ (1 Kor 13,3)

To je, dakle, *svadbeno ruho*.

Preispitajte se imate li ga. Ako to učinite, vaše mjesto za Gospodnjim stolom je sigurno.

Prvo čitanje: Iz 25, 6-10a

Gospodin će spremići gozbu svoju i suzu će sa svakog lica otrti.

Čitanje Knjige proroka Izaije

Gospodin nad Vojskama spremići će
svim narodima na ovoj gori
gozbu od pretiline, gozbu od izvrsna vina,
od pretiline sočne, od vina staložena.

Na ovoj gori on će raskinuti
zastor što zastiraše sve narode,
pokrivač koji sva plemena pokrivaše
i uništiti će smrt zasvagda.

I suzu će sa svakog lica
Gospodin Bog, otrti -
sramotu će svog naroda
na svoj zemlji skinuti:
tako Gospodin reče.

I reći će se u onaj dan:
"Gle, ovo je Bog naš,
u njega se uzdasm'o, on nas je spasio;
ovo je Gospodin u koga se uzdasm'o!
Kličimo i veselimo se spasenju njegovu,
jer ruka Gospodnja na ovoj gori počiva!"

Riječ Gospodnja

Poglavlja 24 - 26 u Izaijinoj knjizi prikazuju sud Božji nad Izraelom i poganskim narodima nakon kojega će nastupiti konačni red u svijetu. Bog otvara svoje kraljevstvo nad ljudima i prirodom priređujući gozbu za vjerne Izraelce i poganske narode.

"Na ovoj gori" odnosi se na Sion kao prebivalište Božje u Hramu u kojem su se čuvale ploče Saveza. S te svete gore Bog štiti svoj narod i u njemu ostaje stalno prisutan. Međutim, Bog sprema gozbu svim narodima, paganima koji se otvore za njegovu milosnu vladavinu. "Pretilina sočna, vino staloženo" orijentalni su prilozima dobroj gozbi: najbolje meso i dobro vino znak su obilja i poštovanja prema uzvanicima. Bog najavljuje da će "raskinuti zastor što zastiraše sve narode". Oni, pogani, ne prepoznaju Božju nazočnost u narodu Božjem, ne prihvaćaju Boga za vrhovnoga gospodara svih naroda. Bog će im prosvijetliti pamet i smekšati srce da to uvide. "Uništiti će smrt zasvagda". Iz toga vidimo da prorok u svojoj viziji nadilazi svaku zemaljsku gozbu te gleda vječno kraljevstvo Božje u kojem smrti neće više biti. Ovaj tekst citira Pavao kad govori o Kristovoj pobjedi nad smrću svojom i nad smrću svakog čovjeka (1 Kor 15,54).

"I suzu će svaku s lica Bog otrti" - najava je apsolutne Božje pravde u konačnom kraljevstvu Božjem. Sve koji trpe zbog nanesenih nepravdi, bolesti ili gubitka najdražih - Bog tješi. To citira Otkrivenje kad govori o životu spašenih u nebu (Otk 2,14).

Ova gozba koju Bog sprema svima ožalošćenim i obespravljenim slika je na koju Isus u današnjem evanđelju nadograđuje svoju prispodobu o kraljevskoj svatovskoj gozbi.

Otpjevni psalam: Ps 23, 1-6

U Gospodnjem ću domu prebivati kroz dane mnoge.

Gospodin je pastir moj:
ni u čem ja ne oskudijevam;
na poljanama zelenim
on mi daje odmora.
Na vrutke me tihane vodi
i krijepi dušu moju.

Stazama pravim on me upravlja
radi imena svojega.
Pa da mi je i dolinom smrti proći,
zla se ne bojim jer si ti sa mnom.
Tvoj štap i palica tvoja
utjeha su meni.

Trpezu preda mnom prostireš
na oči dušmanima mojim.
Uljem mi glavu mažeš,
čaša se moja prelijeva.

Dobrota i milost pratit će mene
sve dane života moga.
U Gospodnjem ću domu prebivati
kroz dane mnoge.

Psalam o pastiru i zelenim poljanama predstavlja i opisuje brigu Gospodina za Izrael. Zanimljivo je primijetiti kako pjesnik ne spominje ovce, ali stoga svoj opis upotpunjuje slikama gostoprimstva (usporedi slika gozbe iz prvog čitanja): postavljen stol, ulje koje se izlijeva po glavi i čaša koja se prelijeva.

Drugo čitanje: Fil 4, 12-14.19-20

Sve mogu u Onome koji me jača!

Čitanje Poslanice svetoga Pavla apostola Filipljanima

Braćo!

Znam i oskudijevati, znam i obilovati! Na sve sam i na svašta navikao: i sit biti i gladovati, i obilovati i oskudijevati. Sve mogu u Onome koji me jača! Ipak, lijepo je od vas što sa mnom podijeliste moju nevolju. A Bog moj ispunit će svaku vašu potrebu po bogatstvu svome, veličanstveno, u Kristu Isusu. Bogu pak, Ocu našem, slava u vijeke vjekova! Amen.

Riječ Gospodnja

Ovaj odlomak završni je dio Poslanice Filipljanima, koju je Pavao napisao iz zatvora da zahvali vjernicima za materijalnu pomoć poslanu preko starješine Epafrodita.

U primljenoj pomoći Pavao je doživio ljubav vjernika te njihovu spremnost da ga podrže u misionarskom djelovanju. Zato zahvalno ističe: "Lijepo je od vas što podijeliste sa mnom moju nevolju!" U isto vrijeme govori da zna oskudijevati i obilovati, sit i gladan biti. "Sve mogu u onome koji me jača." Tom izrekom on otkriva duhovni izvor svoje nenalijepljenosti na materijalna dobra i spremnosti da i u oskudici vrši svoje misionarsko zvanje. On vjeruje da ga je Bog pozvao u Crkvu i na starješinsku službu. Doživljava Božju pomoć u svome duhovnom radu. Zato se ne želi vezati uz materijalni standard, ali ne želi biti ni čudački isposnik koji ne bi htio sjesti s prijateljima za gostinjski stol ili navratiti kod bogatih ljudi u vremenu dok u jednom gradu propovijeda evanđelje. U nenavezanosti na materijalna dobra Pavao nasljeduje Gospodina Isusa, koji se služio tim dobrima, ali im nije robovao.

Vjernicima koji pomažu siromahe, zatvorenike i misionare Pavao proročki obećava: "A Bog moj ispunit će svaku vašu potrebu po bogatstvu svome, veličanstveno, u Kristu Isusu!" Tko velikodušno otkida za potrebne, smije se nadati da će mu Bog već na zemlji uzvratiti preko dobrih ljudi i plodne godine.

Evangelje: Mt 22, 1-14

Koga god nađete, pozovite na svadbu.

Čitanje svetog Evanđelja po Mateju

U ono vrijeme:

Isus ponovno prozbori svećeničkim glavarima i starješinama naroda u prisposodobama:

„Kraljevstvo je nebesko kao kad neki kralj pripravi svadbu sinu svomu. Posla sluge da pozovu uzvanike na svadbu. No oni ne htjedoše doći. Opet posla druge sluge govoreći: 'Recite uzvanicima: Evo, objed sam ugotovio. Junci su moji i tovljenici poklani i sve pripravljeno. Dođite na svadbu!' Ali oni ne mareći odoše – jedan na svoju njivu, drugi za svojom trgovinom. Ostali uhvate njegove sluge, zlostave ih i ubiju. Nato se kralj razgnjevi, posla svoju vojsku i pogubi one ubojice, a grad im spali. Tada kaže slugama: 'Svadba je, evo, pripravljena, ali uzvanici ne bijahu dostojni. Pođite stoga na raskršća i koga god nađete, pozovite na svadbu!' Sluge iziđoše na putove i sabraše sve koje nađoše – i zle i dobre. I svadbena se dvorana napuni gostiju.“

Kad kralj uđe pogledati goste, spazi ondje čovjeka koji ne bijaše odjeven u svadbeno ruho. Kaže mu: 'Prijatelju, kako si ovamo ušao bez svadbenoga ruha?' A on zanižem. Tada kralj reče poslužiteljima: 'Svežite mu ruke i noge i bacite ga van u tamu, gdje će biti plač i škrgut zubi.' Doista, mnogo je zvanih, malo izabranih.“

Riječ Gospodnja

U evanđeoskom odlomku preuzeta je Isusova prisposodba koja, kao i ona prošlonedjeljna, ima alegorijske značajke. U današnjoj prisposodbi kralj je Bog, njegov je sin Mesija, poslanici su proroci i apostoli, uzvanici koji ne prihvataju poziv i vrijeđaju poslanike jesu Židovi, pozvani s ulica predstavljaju carinike i grješnike, a onda i pogane. Čitava je prisposodba smještena u ozračje kraljeve gozbe na kojoj se slavi svadba njegova sina. Time i Isus preuzima starozavjetnu apokaliptičku sliku iz koje se razvila jedna grana židovskih mesijanskih iščekivanja prema kojima će o posljednjem danu Bog poslati Mesiju kao zaručnika svoga naroda. Ta mesijanska gozba proslava je konačnih zaruka i vječnoga Saveza. Dvostruko odbijanje uzvanika da prihvate poziv naglašava Božju uslužnost i njegovo nastojanje da u svom milosrđu nagovori čovjeka na obraćenje. Dvostruka je i reakcija uzvanika: jedni idu svojim poslom kao da ih se taj poziv i ne tiče, a drugi zlostavljaju i ubijaju poslanike. Evanđelist očito pred sobom već gleda progonjenu Crkvu koja poziva na obraćenje, ali ne nailazi na pozitivan odgovor kod predvodnika židovskoga naroda, a kasnije ni kod samih Židova. Dapače, apostoli i ostali kršćanski navjestitelji često se susreću i sa smrtnom opasnošću. Stoga se Bog u svom pozivu okreće svima ostalima, pa i onima koji po sebi ne pripadaju sloju uzornih vjernika. Raskršće u tom smislu predstavlja stjecište svih ljudi, bez razlike. Time i završava prvi dio prisposode koji želi objasniti razloge odbačenosti kršćanske poruke među Židovima i njezino prihvaćanje među grješnicima i poganima. Čovjek bez svadbenog ruha predstavlja pak one među kršćanima koji se nisu spremni odjenuti plodovima vjere, nego nastavljaju živjeti prema svojim starim navikama. Završni redak zaključuje oba dijela prisposode, a opominje slušatelje da im nije dovoljan Božji poziv, nego trebaju biti i dostojni izabranja.

Komentar evanđelja: Darko Tepert, <https://www.glas-koncila.hr>

Narod Božji

Premda se Bog u Starome Savezu preko Izraelskoga naroda objavljivao svim prostorima i vremenima, ipak starosavezno shvaćanje taj narod smatra izabranim. No već prorok Izaija naviješta da će Bog oko sebe okupiti ljude iz svih naroda da budu jedan jedinstven Božji narod.

Pozovite koga god nađete

U današnjem evanđeoskom odlomku Isus ističe da izabranost u Novome Savezu prestaje biti genetska kategorija očitovana u nacionalnoj pripadnosti i da postaje osobni poziv koji očekuje i osobni odaziv. Novost je i u činjenici da se pri pozivu Bog ne osvrće na kategorizaciju koju smo mi ljudi napravili. Isus veli u današnjoj evanđeoskoj priči da je kralj rekao slugama da odu na raskrižja i pozovu „koga god“ nađu - „i zle i dobre“.

Boga Isusa Krista ne zanima etiketa koju mi ljudi natičemo jedni na druge. Bog se ne opterećuje pedigreima. Bog zna da je svaki čovjek, ma gdje bio postavljen na društvenoj ljestvici, jednakoga dostojanstva

i jednako vrijedan njegove vječne ljubavi. Boga ne zanima je li netko prije poziva bio strpan u kategoriju pozitivaca ili negativaca, ali ga itekako zanima kako se ponašamo nakon što smo prihvatili poziv.

Povijest spasenja je išla postupno u određenom prostoru i vremenu. Od predbiblijskih vremena čovjekova lutanja, preko objave Abrahamu i Staroga Saveza, do vrhunca objave u Isusu Kristu i vremena u kojemu Duh Sveti vodi Crkvu. Premda je objava dovršena i ispunjena, naš osobni put obraćenja je prolaz kroz svaku od tih faza objave što se dogodila u povijesti. I premda vremenski živimo u dobu kada Duh Sveti vodi i nadahnjuje, možda smo mi na svom putu obraćenja došli tek do početne, predbiblijske faze ili do starosavezne objave. No na nama je da se obraćamo, da poslušamo Kristov navještaj Očeve ljubavi te da se otvorimo milosti Duha Svetoga.

Osobno obraćenje se sastoji i u tome da sa sebe i svakoga drugoga skinemo etiketu i svakom čovjeku pristupamo na nov, otvoreni način, te da ljude ne gledamo kroz naše ljudske kategorije, nego da ih vidimo Božjim očima i tražimo i mi u njima ono što Boga zanima. Boga, prema Isusovoj priči iz današnjeg evanđeoskog odlomka, zanima

imamo li mi okupljeni na gozbi dostojno svadbeno ruho. Obraćanje se ne iskazuje riječima, nego se pokazuje stilom života. Nakon što smo po sakramentu krsta zbacili sa sebe staroga čovjeka i, uronjeni u otajstvo Boga Oca i Sina i Duha Svetoga, postali dionici novoga života, valja nam se zagrnuti svadbenim ruhom ljubavi i dobrote.

Sve mogu u Onome koji me jača

Živjeti u skladu s pozivom je zahtjevan posao. Ali Bog nas ne ostavlja same, nego je s nama u sve dane do svršetka svijeta. Bog nas, kako svjedoči sveti Pavao, jača i daje da sve, apsolutno sve možemo podnijeti. Zamišljam koliko bi svijet bio bolje

mjesto kada bismo se naučili oslanjati na Boga i snagu dara Duha Svetoga. Da prestanemo Boga doživljavati kao uslužnu djelatnost i počnemo ga vjerom u životu prihvaćati kao Oca koji nas ljubi i pomaže.

Tada bismo doista mogli ponoviti riječi koje su zapisane u današnjem prvom biblijskom čitanju: „Ovo je Bog naš u njega se uzdasmo, on nas je spasio. Kličimo i veselimo se spasenju njegovu.“

Služba riječi 289/17



Hvala na pozivu

U ovom pozivu, koji je u skladu s evanđeoskom prispodobom, pozivamo vas da se pridružite zajednici vjernih i ljubavi. Pozivamo vas da budete dio onih koji su pozvani na svadbu Kraljevstva. Pozivamo vas da budete dio onih koji su pozvani na svadbu Kraljevstva. Pozivamo vas da budete dio onih koji su pozvani na svadbu Kraljevstva.

U ovom pozivu, koji je u skladu s evanđeoskom prispodobom, pozivamo vas da se pridružite zajednici vjernih i ljubavi. Pozivamo vas da budete dio onih koji su pozvani na svadbu Kraljevstva. Pozivamo vas da budete dio onih koji su pozvani na svadbu Kraljevstva. Pozivamo vas da budete dio onih koji su pozvani na svadbu Kraljevstva.

Danas imamo još jednu prispodobu o tome kako su Isusa odbacili vođe njegova naroda. Kao i druge takve prispodobе, upućena je svećeničkim glavarima i narodnim starješinama, vjerskim i građanskim vođama. Prispodoba ima tri jasna dijela:

- dvije pozivnice upućene gostima
- opći poziv svim ljudima
- kriteriji za sudjelovanje u gozbi.

Ljudi Kraljevstva

Ovo je prispodoba o Kraljevstvu Božjem i o ljudima koji će na kraju ući u njega. Kraljevstvo Božje prikazano je u slici svadbene gozbe kraljeva sina. U prvom čitanju iz Knjige proroka Izaije čitamo slikovit opis radosne gozbe s obiljem birane hrane i vina koju će Gospodin pripremiti za svoj narod. Neće biti ni žalosti ni smrti: *suzu će sa svakog lica Jahve, Gospod, otrti – sramotu će svog naroda na svoj zemlji skinuti...*

Srca će se radovati i veseliti:

I reći će se u onaj dan: „*Gle, ovo je Bog naš, u njega se uzdajmo, on nas je spasio; ovo je Gospodin u koga se uzdajmo! Kličimo i veselimo se spasenju njegovu, jer ruka Gospodnja na ovoj gori počiva!*”

U evanđeoskoj prispodobі kralj šalje sluge, što simbolizira brojne proroke koji su poslani izraelskom narodu kako bi ga pozvali na ljubav i služenje. Isus kaže: „*Ali oni ne mareći odoše*”

Poslao je druge sluge govoreći: „*Svadba je, evo, pripravljena, ali uzvanici ne bijahu dostojni. Pođite stoga na raskršća i koga god nađete, pozovite na svadbu!*”

Kad Bog zove, uvijek je hitno. Jedino vrijeme za odgovor je *sada*. Uvijek moramo bdjeti, ali u prispodobі nije tako. Prispodoba nam govori da uzvanici jednostavno nisu zainteresirani. To pokazuju na jedan od dva načina. Ili su previše zaokupirani svojim svjetovnim brigama kako bi pokazali bilo kakav interes, ili pak: „*uhvate njegove sluge, zlostave ih i ubiju*”.

Ovo nas podsjeća na prispodobu iz prošlonedjeljnog čitanja o gospodaru vinograda koji pošalje svoje sluge da uzmu njegov urod i o tome kako su sluge dočekali zakupci vinograda.



<https://predicatelosuitetti.com/>

Koliki od nas pokazuju svoju nezainteresiranost na prvi način? U kojoj smo mjeri, čak i sada, zatvoreni Božjem pozivu jer smo potpuno zaokupljeni raznim brigama i tjeskobama o stvarima koje zapravo nisu važne ili o stvarima koje nam ne mogu jamčiti stvarno ispunjenje i sreću?

Isus nastavlja prispodobu. Nakon svega što su doživjeli njegovi glasnici: „*Nato se kralj razgnjevi, posla svoju vojsku i pogubi one ubojice, a grad im spali.*”

Ovo je isključivo povijesna interpolacija evanđelista, a ne dio izvorne prispodobe. Izričito se odnosi na pljačku i uništenje Jeruzalema i Hrama koje su rimske imperijalne sile provele 70. godine poslije Krista (nastanak Matejevog evanđelja obično se datira oko 85. po Kr.). Što se tiče onog drugog načina, još uvijek vidimo kako u naše vrijeme Božje glasnike uhićuju, zatvaraju, muče i ubijaju.

Raskršća i putovi

Nakon što su prvotni uzvanici odbili pozivnice, kralj još jednom ponavlja da je svadba „*pripravljena*”. Odgovor na kraljev poziv postaje hitan. Sluge se sada šalju ne u kuće bogatih i uglednih, već na „raskršća”. U tipičnom bliskoistočnom gradu glavne se ulice i križanja nalaze u blizini gradskih vrata i tržnica i na njima se okupljaju velike

skupine običnih ljudi. U prispodobi to su društveni i vjerski otpadnici, poreznici, prostitutke, svi oni koji se bave prezrenim zanatima. Nema izuzetaka. Pozvani su svi, i dobri i zli, dok se svadbena sala ne popuni.

Sada nema „izabranog naroda”, nema elite. Crkva sve poziva u svoje krilo. Ona jest, i uvijek će biti, Crkva i svetaca i grešnika. Moramo zapamtiti da će uvijek postojati iskušenje za stvaranjem prvorazrednih i drugorazrednih slojeva članstva, iskušenje za formiranjem elitnih skupina koje su „drugačije” i, prešutno, „bolje”. Bilo bi tako lijepo imati župu koja se sastoji samo od potpuno predanih kršćana, ali takva župa ne bi bila pravi predstavnik Božje ljubavi koja se nudi svima. To ne bi bila prava 'katolička' crkva, crkva za sve.

Kontradikcija?

Rekavši sve ovo, posljednji dio prispodobe čini se velikom kontradikcijom. Čini se tako nepravednim. Nakon što su s glavnih cesta i sporednih putova pozvani i dovedeni baš svi, bez iznimke, kako se može opravdati izbacivanje bilo kojeg uzvanika samo zato što nema „*svadbenu ruhu*”? Gdje je uopće mogao nabaviti svadbenu ruhu u tako kratkom roku? Ipak, ako dobro razmislimo, shvatit ćemo da je i to dio istog učenja.

Židovski su vođe odbacili Isusa. Drugi ljudi, židovski otpadnici i pogani, pozvani su da zauzmu njihova mjesta na gozbi. Međutim, nije dovoljno samo biti prisutan na gozbi. Očekivalo se da uzvanici dođu propisno odjeveni, a ne u prljavoj i neurednoj odjeći. Neprikladna odjeća pokazuje potpuni nedostatak poštovanja prema drugim gostima i domaćinu.

Iako su mnogi, zapravo svi, pozvani na gozbu, od njih se očekuje da se ponašaju kao svatovi. U praktičnom smislu to znači da Crkva, iako širom otvara svoje ruke grješniku, u isto vrijeme očekuje da on uloži određeni napor u pokajanje i obraćenje. Nije prihvatljivo da on jednostavno nastavi svojim grešnim putevima. To ne bi imalo smisla.

Prethodno smo vidjeli da, iako je Isus dao sve od sebe da bude prijateljski nastrojen prema cariniku i prostitutki, svojim ponašanjem on nije odobrio njihove odabire i puteve, već ih je pozvao na obraćenje i promjenu. U raznim izjavama u Evanđeljima Isus govori onima koje je izliječio: „*Vjera te tvoja spasila...nemoj više griješiti...dođi, slijedi me.*”

Parabola završava pomalo pesimistično (ili realistično?): „*Doista, mnogo je zvanih, malo izabranih.*”

Iako su svi pozvani iskusiti Božju ljubav u svom životu, žalosna je činjenica da se relativno mali broj odvaži stvarno pokušati

ostvariti to iskustvo. Većina bira ono što smatra sigurnijim putem, tražeći sreću u aktivnostima kao što su zarađivanje novca, izgradnja karijere, prepuštanje seksualnim užicima, uzdizanje na društvenoj ljestvici, okruživanje materijalnim obiljem. To je ono što ljudi nastavljaju činiti iako je taj put prošaran razočaranjem i boli.

Postavljanje standarda

Vidjeli smo, govoreći o čitanjima 23. nedjelje, da i Crkva može i mora postaviti standarde sudjelovanja u životu zajednice ako želi ostati vjerodostojan svjedok Isusova evanđelja i Tijelo Kristovo. Crkva bi teško mogla kao punopravnog člana zajednice prihvatiti nekoga tko je nepokajani prijestupnik umiješan u ubojstva i ucjenjivanje ili terorist koji i dalje želi ubijati nevine ljude. Bilo bi potpuno bogohulno i svetogrdno da takvi ljudi s drugima stoje oko euharistijskog stola.

Svadbeno ruho u prispodobi simbolizira svatovskog gosta, kakva god bila njegova prošlost, koji se „obukao” u Krista. Takva je osoba po krštenju, sakramentu po kojemu se daje pristup Gospodinovoj svadbenoj gozbi, dobila mogućnost da bude obučena u Isusov duh i nauk. To se vidi u postupnoj preobrazbi života te osobe kroz Isusov utjecaj kakav se doživljava u kršćanskoj zajednici.



<https://predicatelosuitetti.com/>

Hvala na pozivu

U svjetlu svega ovoga, možemo, prije svega, izraziti duboku zahvalnost što smo pozvani na svadbenu gozbu svoga Kralja. Spoznaja i iskustvo Boga i Isusa koje nam daje naša vjera i članstvo u Crkvi treba biti najdragocijeniji dar u našem životu. Ako se ne osjećamo baš tako, onda bismo možda trebali zamoliti Boga da nam da dublje razumijevanje onoga što nam Isus može značiti u pronalaženju smisla i sreće u našim životima.

Nadalje, danas bismo mogli razmisliti o tome koliko je zapravo naše svadbene ruho „čisto”. U kojoj smo se mjeri doista ponudili u ljubavi i služenju Isusu i njegovu narodu? U kojoj bi se mjeri mogli smatrati čisto marginalnim članovima naše župne zajednice? U kojoj mjeri jasno svjedočimo o svojim vrijednostima i uvjerenjima unutar i izvan zajednice? I mogli bismo bolje promotriti svoje živote i vidjeti postoje li neka ponašanja ili aktivnosti koje su u suprotnosti s načinom života i vrstom odnosa koje se po Evanđelju očekuje od

nas. Mogu li čiste savjesti nastaviti nositi svoje svadbene ruho ili živim u laži ako ga nastavim nositi? Ili je, s druge strane, možda vrijeme da ga obučem?

I naposljetku, nikada ne smijemo zaboraviti da, iako se od nas kao članova Crkve očekuje da aktivno pridonosimo njenom životu i svjedočenju, oprostjenje Boga i zajednice uvijek je dostupno kad god izrazimo žalost zbog izdaje njezinih ideala.

Današnja nam čitanja govore da Bog za nas sprema prekrasne stvari. Svatko, ma kakvu prošlost imao, dobiva isti poziv da sjedne za Božji stol. Međutim, nakon što odgovorimo na poziv, ne smijemo ništa uzimati zdravo za gotovo. Nema mjesta samozadovoljstvu.

Gotovo je opasnije biti „običan, prosječan katolik” nego biti očito grešna osoba. „Ja sam dovoljno dobar katolik”, „Idem nedjeljom na misu”, „Katolik sam, ali nisam fanatik” - sve su to izlike. A zbog tih izlika nije na gubitku Bog, nego mi.

www.sacredspace.ie
prevela Marija

Strah Božji i strah od Boga

Kao teologa, svećenika i propovjednika često me pitaju: „Zašto crkva danas ne propovijeda više o strahu Božjem? Zašto više ne propovijedamo o opasnostima koje vode u pakao? Zašto više ne propovijedamo o Božjem gnjevu i paklenom ognju?”

Nije teško odgovoriti na ta pitanja. Ne propovijedamo puno o strahu jer to može donijeti puno štete ako svoju poruku ne formuliramo vrlo pažljivo. Naravno, strah može nagnati ljude da promijene svoje ponašanje, ali isto se može postići i zastrašivanjem i ispiranjem mozga. Samo zato što je nešto učinkovito ne znači da je i ispravno. Strah Božji može se propovijedati samo u kontekstu ljubavi.

Samo nam Sveto pismo naizgled šalje dvosmisleni poruku. S jedne strane, ono nam govori „Gospodnji strah početak je mudrosti”, a s druge strane u isto nam vrijeme svjedoči o tome da su prve Božje riječi gotovo svaki put kad se On pojavi u ljudskoj povijesti: „Ne boj se!” Ta fraza, koja dolazi iz Božjih usta ili iz usta Božjeg glasnika, više se od 300 puta pojavljuje u

Svetom pismu. Prve su riječi koje čujemo svaki put kad se Bog pojavi u našem životu: „Ne boj se!” Stoga moramo biti oprezni kada propovijedamo strah Božji. Strah od kazne nije poruka koju čujemo kada Bog uđe u naš život.

Kako onda strah Božji može biti početak mudrosti? U našem odnosu s Bogom, baš kao i u našim međusobnim odnosima, postoje zdravi i nezdravi strahovi. Što je zdravi strah?

Zdravi strah je strah čije je izvorište u ljubavi. Kada volimo nekoga, naša ljubav sadrži brojne zdrave strahove, razne predjele života u kojima smo zdravo oprezni i suzdržani. Primjerice, osjećamo strah od iskazivanja nepoštovanja prema osobi koju volimo, bojimo se da ćemo na neki način pokvariti dar ljubavi, bojimo se vlastite sebičnosti ili bezobzirnosti. Svaka zdrava ljubav sadrži strah od toga da drugoj osobi ne dopuštamo da bude potpuno slobodna. Poštovanje, strahopoštovanje i uvažavanje oblik su straha. Ali tu vrstu straha ne treba miješati sa uplašenošću, zastrašenošću ili strepnjom od neke vrste kazne. Metaforički, strah čije je izvorište ljubav je strah kojim Bog izaziva Mojsija pred gorućim grmom: „Izuj obuću s nogu! Jer mjesto na kojem stojiš sveto je tlo!”



<https://makaji.wixsite.com/>

Kako da shvatimo strah Božji kao početak mudrosti? Mudri smo i na pravom smo putu kada stojimo pred otajstvom Boga (i ljubavi) bez cipela, odnosno s poštovanjem, sa strahopoštovanjem, s uvažavanjem, u neznanju, bez oholosti, ponizni pred beskonačnošću koja nas beskrajno nadvisuje te kad otvoreno dopuštamo da nas to veliko otajstvo oblikuje za svoje vlastite vječne svrhe. Ali to je potpuno drugačije, gotovo antiteza onom strahu koji doživljavamo kada se bojimo nekoga ili nečega prijetjećega jer ga doživljavamo kao nešto nemilosrdno zahtjevno ili kao proizvoljno i represivno.

Postoji i zdravi strah Božji koji se osjeća u našem strahu od oskrvnjivanja bilo čega što je dobro, istinito i lijepo na ovom svijetu. Neke religije to nazivaju strahom pred „zakonom karme“. Isus nas poziva na tu vrstu svetog straha kada nas upozorava da će nam se mjeriti mjerom kojom mi mjerimo. Postoji moralna struktura svojstvena svemiru, životu i svakome od nas. Sve ima moralnu granicu koju je potrebno poštovati. Zdravo je bojati se narušavanja bilo čega dobroga, istinitoga ili lijepoga.

Moramo propovijedati ovu vrstu zdravog straha, a ne govoriti da se Boga trebamo bojati zbog kazne koju bi on na kraju mogao izreći strogo i po slovu zakona. Kad god

propovijedamo ovu vrstu straha od Boga koji osuđuje na pakleni oganj, gotovo uvijek također propovijedamo o Bogu koji nije previše inteligentan ili suosjećajan, koji nije pun razumijevanja ili opraštanja. Bog kojeg se treba bojati pod prijetnjom njegove kazne je Bog s kojim nikada nećemo pronaći toplu prisnost. Prijetnji nema mjesta u ljubavi, osim ako se radi o svetom strahu od činjenja nečega što će dovesti do nepoštovanja i pustošenja. Propovijedanje o paklenom ognju može biti učinkovita taktika za promjenu ponašanja, ali je potpuno pogrešno u kontekstu Evanđelja.

Strah je dar. To je također jedan od najdubljih ljudskih instinkata za očuvanje života. Bez straha nećete dugo živjeti. Ali strah je složen i mnogoslojan fenomen. Neki vam strahovi pomažu da preživite, dok vas drugi izobličuju i sputavaju. Postoje stvari u životu kojih se trebate bojati. Nasilnik ili samovoljni tiranin mogu vas ubiti, čak i ako su u krivu. Mnogo stvari vas može ubiti, i s razlogom ih se bojite.

Ali Bog nije među njima. Bog nije ni nasilnik niti samovoljni tiranin. Bog je ljubav i trajni poziv na prisnost. U tome ima puno izvora „dobrog“ straha, ali nema ničega od čega treba uistinu strahovati.

<https://ronrolheiser.com/>, prevela Marija

Mali vjeronaučni leksikon

Nazarenci ili nazareni

Nazarenci ili nazareni

- Isprva naziv za kršćane kao sljedbenike Isusa Krista kojeg su zvali Nazarencem (po mjestu Nazaretu), sve dok se nije ustalio naziv kršćani (po Kristu). Potom naziv za više judeokršćanskih sljedba u Transjordaniji. Tako su se nazivali i sljedbenici Ivana Krstitelja koji su se pozivali na apokrifni spis Nazarensko evanđelje (nastalo možda u II. st. kao proširenje Matejeva evanđelja).

- U XIX. st. nazarencima se nazivaju pristaše nekih kršćanskih reformacijskih sljedba, po naučavanju sličnih metodistima. Prvu nazarensku zajednicu osnovao je tkalac Johann Wirz osamnaestom stoljeću u Baselu. Sljedba se proširila po Švicarskoj i južnoj Mađarskoj i Vojvodini gdje su se zvali i sljedbenici Kristovi. Zbog progona (1848. - 1878) selili su se u SAD, (Ohio), a u Californiji su osnovali Crkvu nazarena (1895).

- Skupina njemačkih slikara koja je osnovana 1809. u Beču kao umjetničko Bratstvo sv. Luke (Lukasbund), a 1810. nastanila se u Rimu te se u napuštenome samostanu sv. Izidora posvetila crkvenom slikarstvu. Uzori su im bili talijanski i njemački majstori (P. Perugino, Fra Angelico, rani Rafael i A. Dürer). Oslikali su katedralu u Đakovu. .

Nazaret

Nazaret (hebrejski Nazerat, arapski Al-Nasira, aramejski Nacerét, grčki Ναζαρέθ, Nazaréth), grad i upravno središte okruga Hazafon u sjevernom Izraelu, oko 30 km jugoistočno od Haife. Najveći je arapski grad u zemlji; židovsko predgrađe Nazerat Illit (Gornji Nazaret) nalazi se na brežuljcima istočno od grada, a izgrađeno je 1957. Tekstilna, prehrambena i vojna industrija (proizvodnja oružja). Turističko središte s crkvom Navještenja, najvećom na Bliskom istoku.

– Biblijski grad u kojem su, prema predaji, živjeli roditelji Isusa Krista i u kojem je Krist proveo mladost. U srednjem je vijeku isprva bio pod bizantskom vlašću, od 638. njime su vladali Arapi, a 1099. opustošili su ga križari. Mamelučki sultan Saladin zauzeo ga je 1187. te je za odmazdu pobio ili uhitio stanovništvo i obeščastio kršćanska sveta mjesta. Godine 1229. dobio ga je mirovnim sporazumom rimsko-njemački car Fridrik II., a 1263. potpuno ga je opustošio sultan Baibars I. Godine 1517. pao je u ruke Osmanlijama. Godine 1730. u Nazaretu je podignuta franjevačka crkva (proširena 1877), koja je u XX. st. bila srušena, a na njezinu mjestu izgrađena nova crkva Navještenja. Za I. svjetskog rata u Nazaretu je bio glavni stožer tursko-njemačke vojske, a Britanci su ga zauzeli 1918. Nakon uspostave nezavisne države Izrael (1948.) Nazaret je postao važno gospodarsko i kulturno središte Galileje.

Usp.: *Opći religijski leksikon*, LZ Miroslav Krleža, Zagreb, 2002.

<https://www.enciklopedija.hr>

Luka evanđelist

18. listopada



Sveti Luku evanđelist rodio se u Antiohiji (rimski pokrajina Sirija, danas Antakya, južna Turska) oko 10. godine. Podrijetlom Grk, iz poganske obitelji, zanimanjem liječnik, jedan je od prvih obraćenika na kršćanstvo. Bio je bliski suradnik, pratilac i učenik apostola Pavla, kojeg je susreo u Troadi (poluotok Biga, sjeverozapadna Anatolija u Turskoj), s njim je putovao i posvuda širio radosnu vijest, doživio mnoge opasnosti, među njima i brodolom. Pratio je svetog Pavla na njegovu putovanju u Rim te nam je o tome u Djelima apostolskim ostavio dragocjen putni dnevnik. Bio je s Pavlom i za vrijeme njegova prvoga rimskoga tamnovanja, a i za drugoga, kad su ga svi ostavili. Apostol sa žalošću piše Timoteju: "Jedini je Luka sa mnom" (2 Tim 4, 11).

Napisao je Evanđelja po Luki, zasnovano na Pavlovom učenju i pisanju, razgovorima s prvim kršćanima (među njima sa svetim Jakovom) i na vlastitim iskustvima. On sam u predgovoru svoga Evanđelja piše ovako: "Budući da su mnogi pokušali srediti pripovijedanje o događajima što su se dogodili među nama, kako su nam ih predali oni koji su od početka bili očevici i sluge Riječi, učini se i meni dobro, pošto sam ih pomno ispitao sve od početka, da ti ih napišem po redu, preuzvišeni Teofile, da se osvjedočiš o sigurnosti nauka kojeg si primio" (Lk 1, 1-4).

Luka je marijanski i ženski evanđelist, izjavitelj o Gabrielovom navještenju i pohodu Elizabeti, on je Mariji njezinim Magnificatom podigao najljepši mogući spomenik, on je kroničar Kristovog rođenja koji pokazuje djetesce u jaslama te opisuje pastire i anđele koji naviještaju radost. Lukin Isus je milosrdni i ljubazni Spasitelj, koji se milostivo zauzima za ljude siromahe, za grešnike i za sve bijednike na svijetu. Majstor prispodoba, jednako je umještan u opisima silaska Riječi na zemlju, kao i njezinog uzašašća na nebo i povratka Očevu prijestolju.

Najplodniji autor Novog zavjeta, u Djelima apostolskim, također izvorno pisanim grčkim koine-jezikom, opisao je povijest rane Crkve: božansko Spasiteljevo uzašašće na nebo, silazak Duha nad apostole u obliku ognjenih jezika, kamenovanje Stjepana, obraćenje Pavla, njegov poziv i životna putovanja. Luka nije samo očevidac svega toga već i istinski sudionik. Prema legendama, propovijedao je u Dalmaciji, Italiji i Galiji, a po povratku na Istok podnio je mučeničku smrt u Beociji (Grčka) oko godine 90. (po nekima u 74. godini života, po nekima u 84.).

Legenda govori o njemu i kao slikaru, a bizantska srednjovjekovna ikonografija smatrala ga je autorom prototipova Krista i Bogorodice. Obično se prikazuje s volom ili s krilatim teletom.

NAŠI POKOJNI

ŽELJKO ČULE,

MUP sjedište, Bujavica, 15. listopada 1991.

NIKOLA IVUŠIĆ,

MUP RH, Bujavica, 15. listopada 1991.

MATE LAŠKARIN,

PU ličko - senjska, Drenov klanac, 15. listopada 1991.

ZDRAVKO ŠPOLJARIĆ,

PU ličko - senjska, Drenov klanac, 15. listopada 1991.

JURE VUJEVIĆ,

MUP sjedište, Bujavica, 15. listopada 1991.

JOSIP MAJSAN,

PU osječko - baranjska, Bilje, 16. listopada 1991.

FRANJO MAJSAN,

PU osječko - baranjska, Bilje, 16. listopada 1991.

PAVO KLEŠKOVIĆ,

PU dubrovačko - neretvanska, Zavrelje, 17. listopada 1991.

BORIVOJ MARGETIĆ,

MUP sjedište, Osijek, 17. listopada 1991.

MIROSLAV NAGLAV,

MUP sjedište, Rijeka, 17. listopada 1992.

DRAŽEN DAUTANEC,

PU bjelovarsko - bilogorska, Pakrac, 19. listopada 1991.

MARIO KOVAČIĆ,

MUP RH, Bujavica pakrac, 19. listopada 1991.

IVAN PALAIĆ,

PU sisačko - moslavačka, Glina, 19. listopada 1991.

IVANA FRANIĆ,

PU splitsko - dalmatinska, u službi, Vrgorac, 19. listopada 1991.

JOSIP POLJAKOVIĆ,

PU požeško - slavonska, Čaglin, 19. listopada 1992.

ŽELJKO PAUŠIĆ,

PU brodsko - posavska, Mašić, 21. listopada 1991.

POČIVALI U MIRU